

ACCÈSSIT

Obra: L'últim sospir

Autor: Aleix Call Piñol

L' ÚLTIM SOSPIR

No pensava que fos possible,
no sabia que faltés tan poc.
Penso en tu i veig quelcom intel·ligible,
i quan per fi et veig ets amb foc.
Per què tu i no un altre?
Si és que tu fingies teatre.
Els teus ulls em feien viure,
i ara ningú no em podrà fer riure.
Què faré jo sense tu,
Per què vas haver de ser tu?
Un simple i curt adéu,
va ser el teu hola a Déu.
Ja no et veuré mai més,
o potser en els meus pensaments del mes.
No sé si quan jo pugui,
algú com tu m'acollirà.
Sempre recordaré la teva rialla,
fins que al cap hi tingui una batalla.
No t'oblidaré mai,
pPenstaré en tu inclús a l'espai.
Sempre estaràs en el meu cor
com sempre algú té record.

HAIKUS

La pluja,
el blanc del cel,
la mort.

La frescor,
el vermell dels llavis,
l'últim sospir.

La foscor,
les ombres,
els records.